

Róm 12,1-2

- Előzmények:
 - o Pál szolgálata: „nem szégyellem az evangéliumot”
 - o Isten haragja az ember bűne ellen; minden ember bűnös
 - o Isten ingyen, kegyelemből, Krisztusban való hit által megigazít
 - o Békesség Istennel; Krisztus, „amikor még bűnösök voltunk”, halt meg értünk
 - o A hívők állapota: „meghaltatok a bűnnek, éltek Istennek”
 - o A hívő ember küzd a benne lakó bűn ellen, de nincs ellene kárhoztató ítélet
 - o Van viszont azok ellen, akik nem engednek Isten igazságának; a Krisztust elutasító Izrael
 - o Isten rajtuk is megkönyörül, munkálja megtérésüket
 - o „Mert Isten mindenkit egybezárt az engedetlenségbe, hogy mindenkin megkönyörüljön”
- Isten munkája az ember üdvösségéért és a hívő ember életében – az Őt elfogadó ember „válasza”: hogyan él az ember az új életben, mit tesz az által, hogy Isten cselekszik rajta és általa.
- Ami a 12. fejezetben kezdődik (15,13-ig tart): tanítás, intés, felszólítás. Isten az új életben „járat” minket – tudatosan.
- Mert az Istennek tetsző élet nem megy „magától”: tanítani kell rá, fel kell szólítani, meg kell indokolni – meg kell magyarázni, hogy miért / hogyan függ össze az eddigi „dogmatikai” tanítással. Pál ezt teszi részletekbe menően: a keresztyén élet jellemzőit Istennel / Krisztussal hozza összefüggésbe.
 - o Szánjuk oda testünket Isten irgalmáért.
 - o Szolgáljunk egymásnak, mert egy test vagyunk a Krisztusban.
 - o Ne álljunk bosszút, mert a bosszúállás Istené.
 - o Engedelmisség a felsőbbségnek, mert ők Isten szolgálói.
 - o Szeressük felebarátainkat, ezzel töltjük be a törvényt, mert Krisztus visszajövele közeleg.
 - o Ne ártsunk testvéreinknek, mert nekik is Krisztus a Megváltójuk és az Uruk.
- Pál utalásai Jézus tanításaira. (Hegyi beszédre is...) – J. S. Hegyi beszéd-kommentárjának előszavában lévő megjegyzés.
- 12. fejezet: a hívő ember kapcsolatai.
 - o Nem magánkeresztyének vagyunk. „Kettős állampolgárok”: kapcsolatunk van Istennel és emberekkel; hívőkkel, hitetlenekkel; ellenségekkel is.
 - o A hitünk is a kapcsolatainkban mutatkozik meg.
- 12,1-2: Istennel való kapcsolatunk
 - o Testvérek vagyunk – emlékezteti a vegyes (zsidó-pogány) gyülekezetet.
 - o Mindannyian Isten irgalmából vagyunk az Ő népe, gyülekezete. (9-11: Isten irgalma Izrael felé.) Egyikünk sem tudott volna magától Isten gyermekévé, gyülekezetének tagjává lenni. – Ezért hivatkozik „Isten irgalmára”.

- Az irgalomra a „logikus” válasz: a hála. A hálát a hálaáldozat fejezi ki – mint „ésszerű, értelmes” istentisztelet.
- Nem szertartás – Isten „lélekben és igazságban” való imádása.
- Nem korlátozódik a templomra. A világban kell folynia. Emberekkel találkozunk, hatások érnek, események érintenek... hogyan kezelem ezeket, hogyan tiszteltem ezekben Istent?
- Nem korlátozódik a lelkekre – a testemet kell odaszánnom; a cselekedeteimben, szavaimban megmutatkozó istentisztelet. (Ld. 6,19) A bűn is a testemen keresztül hat / nyilvánul meg; az istentiszteletnek is így kell láthatóvá lennie (323. old. 2. bek. vége).
- Megújult értelem. „Ne legyünk hasonlók” a világhoz (Mt 6,8). Folyamatos felszólítás: ne a világ (evilági, csak a láthatókkal számoló, önző) gondolkodását, hozzáállását vegyük át, hanem Isten akaratát keressük, kövessük.
 - Két különböző mérce, két ellentétes gondolkodásmód.
- Csak megújult értelemmel lehet „megítélni”, mi Isten akarata, mi tetszik neki.
 - A megújulást az Ige és a Szentlélek munkálja. Így ismerjük fel Isten akaratát, és ez változtat meg minket.
- Elválkozás: mint Jézus megdicsőülésében és 2Kor 3,18-ban: a Krisztushoz való hasonlóság felé.

Róm 8,14

Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.